

Tunadalskyrkan 160403

Luk 24:13-35 "Påskens vittnen"

Det är mycket dramatik och känslor i händelserna runt påsken, alltifrån djupaste sorg till djupaste glädje, och det är ju för att det är människor som finns med. Det är så skönt att bibeln inte väjer för alla känslorna och slätar ut det till ingenting, utan att vi kan känna igen oss på olika sätt.

I dagens text möter vi några lärjungar som inte riktigt har kunnat sortera allt som hänt de senaste dagarna. De går och pratar med varandra och försöker förstå, men det är förvirrat, Jesus har dött- han påstås ha blivit levande – några kvinnor hade sett honom i en syn, några av de andra lärjungarna hade gått till graven och sett att den var tom – hur hängde egentligen allt ihop.

Mitt i sina funderingar får de följa med en man som de inte känner igen, men som med sina frågor och sitt samtal får dem att berätta om allt de funderar på – och de får verkligen sätta ord på det hela – vilket i sig kan vara väldigt läkande – och inte minst att få göra det inför en tredje part som står utanför problematiken och kan ställa andra frågor för att hjälpa till att se på ett nytt sätt.

Lärjungarna hade som alla andra pojkar gått i skola hos de judiska lärarna och lärt sig skrifterna och inte minst allt som stod om den väntande Messias, för att kunna förstå att det var han när han skulle komma. De hade alla fakta, men de hade inte kunnat koppla det på rätt sätt – de trodde ju att Jesus skulle vara den som skulle befria Israel – men när det visade sig att det inte blev så, stämde inte riktigt förväntningarna med verkligheten. I det fortsatta samtalet på vägen så utmanas de på ett nytt sätt. Den främmande mannen säger: Förstår ni så lite, är i så tröga att tro på det som profeterna har sagt?

Man kan ju undra hur de reagerade på det han sade. Med ilska? Med nyfikenhet? Med Vem är du som tror att du vet? Ja det har vi inte riktigt något facit på, men oavsett deras reaktioner så började mannen vid deras sida förklara skrifterna för dem- och berätta om allt som står om honom överallt i skrifterna. Vandrigen fick ett helt nytt innehåll – och den ena aha-upplevelsen efter den andra blev säkerligen resultatet. Tänk om vi fått vara med och lyssna och notera

allt som blev sagt. Han kom ju vid ett annat tillfälle till hela lärjungaskaran också och gav dem samma information.

Och plötsligt blev det inte bara fakta och något inlärt, utan det fick liv.

Men fortfarande kände de inte igen honom. De tog honom kanske för att vara en av alla lärare som gick omkring och undervisade. När de sedan kom fram och dagen var sen såg de till att de tillsammans fick något att äta- och då hände det – när han bröt brödet tillsammans med dem kände de igen honom – det var ju Jesus, han levde, han hade mött dem – men när de fått den insikten försvann han...

Man kan ana att deras samtal fick en ny inriktning – och när de började fundera på samtalet upptäckte de att något hade hänt med dem när han förklarade skrifterna: Brann inte våra hjärtan när han utlade skrifterna, det var inte när de kände igen Jesus, då var det nog bara glädje, utan när de invanda fraserna fick en ny mening.

När brann våra hjärtan senast om vi tänker på det utifrån den kristna utgångspunkten. Var det ett speciellt bibelord som mötte mina behov, var det ett bibelstudium som gav nya vinklingar, var det en predikan som berörde? Var det mötet med en annan människa som gav nytt mod och hjälp att gå vidare? Ja, det kan nog vara både det ena och det andra eller allt tillsammans. Och kanske behöver vi utmaningen från Jesus idag: Är ni så tröga till att tro, förstår ni inte vad bibeln vill säga till er? Inte som en förebråelse utan som en uppmuntran. Låt allt det där du lärt dig, allt du egentligen har inom dig få betyda någonting och dela gärna med dig av det du upptäckt, så att fler kan få mod precis som lärjungarna på vandring.

Vad skulle du och jag vilja säga till Jesus idag? Förmodligen skulle det vara befriande att kunna formulera våra tankar, men också att försöka lyssna och få ett svar på ett eller annat sätt.

Tänk att ha Jesus vid vår sida som känner oss och förstår oss. Som varit människa med allt vad det innebär och vet hur det kan bli kaos för oss ibland, och hur vi inte riktigt får ihop allt som händer, och som då kan både uppmuntra och utmana och hjälpa oss att förstå lite mer.

I en blogg på nätet skriver någon så här: När jag var 13 förlorade jag min lillasyster i Thailand. Under två år stängde jag in mig i min sorg. Men ett konfirmationsläger förändrade allt. Där pratade jag för första gången om Moa. Efter lägret bad jag väldigt mycket och hade långa samtal med Gud om Moa och min sorg, Bönen blev min räddning. Där bearbetade jag vad jag kände och hade lättare att gå vidare i glädje.

Hur var det vi hörde i sången förut? "Likadan än idag, han är samme Gud ännu" – samme Gud som ledde Mose och folket ut ur förtryck hem till deras eget land, samme Gud som lät lille David vinna över store Goliat, samme Gud som beskyddade och bevarade Daniel i lejongropen, samme Gud som lät Jesus bli människa för att visa vem han är och då botade sjuka och gav förlåtelse, som gav frälsning. Samme Gud än idag, samme Gud som mötte lärjungarna på väg till Emmaus, samme Gud som utgjöt sin helige ande som skulle berätta om Jesus, och som med kraft lät de första kristnas vittnesbörd bli trott och som sedan spridits ut runt hela vår värld.

Och i den andra sången: "Spärras din väg utav hinder så väldiga, och utav berg som där skyhöga stå. Räkna med Gud ty han gör det omöjliga, han gör vad människor icke förmå".

Det handlar inte om mänsklig förmåga. Jag tror att vi ofta kan känna oss som lärjungarna på väg till Emaus, splittrade, förvirrade, vad ska vi tro, hur ska det gå. Och så glömmar vi att räkna med Gud som har så många möjligheter som inte vi har. Ibland kan han gripa in snabbt, ibland kan det dröja utifrån vårt sätt att tänka, men han vill visa oss sin kraft och vad han kan göra, för att uppmuntra oss, för att stötta oss och inte minst för att vi ska få glädjas tillsammans över det han gör.

Lärjungarna i Emaus fick bråttom att avsluta sin måltid för att skynda hem till de andra lärjungarna och berätta vad de varit med om. Det hade ingen betydelse att det var kväll och att de egentligen skulle ha vilat. Det var så viktigt att de fick berätta om det. Och när de möter de andra, så visar det sig att Simon också fått ett besök av Jesus, och som stärkte lärjungaskaran. Och så hände det igen att han kom.

Fortsättningen av Lukas 24

Medan de ännu talade stod han plötsligt mitt ibland dem och hälsade dem: Frid över er! De blev rädda och i sin förskräckelse trodde de att

det vara en ande de såg. Då sade han: Varför bli ni skrämnda, varför fylls ni av tvivel? Se på mina händer och mina fötter, det är jag och ingen annan. Känn på mig och se på mig, en ande har inte kött och ben och det kan ni se att jag har. Och han visade dem sina händer och fötter. Då de av idel glädje och förvåning ännu inte kunde tro frågade han dem: Finns det något att äta här? De räckte honom en bit stekt fisk och de såg hur han tog den och åt.

Han sade till dem; Detta är vad jag sade till er när jag ännu var hos er, att allt måste uppfyllas som står skrivet om mig i Moses lag, hos profeterna och i psalmerna. Sedan öppnade han deras sinnen så att de kunde förstå skrifterna. Och han sade till dem: Ni skall vittna om allt detta. Och jag skall sända er vad min Fader har lovat.

Idag vill han komma oss till mötes, mitt i våra funderingar, mitt i vår vardag. Han vill visa oss vem han är, han vill förklara skrifterna för oss, han vill låta oss förstå att han är likadan idag, att han kan bana väg också i det som verkar omöjligt.

Och så får vi vara påskens vittnen och berätta om honom på många olika sätt!

AMEN